

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 18750/2024
20.02.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Ђурица и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јелена Благојевић, адвокат у ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Јелена Мирковић, адвокат у ..., ради предаје непокретности по тужби и ради утврђења својине, по противтужби, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1042/24 од 11.04.2024. године, у седници одржаној дана 20.02.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1042/24 од 11.04.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1042/24 од 11.04.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Великој Плани П 1280/22 од 15.11.2023. године, у првом ставу изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да се тужени обавезе да тужиоцу преда у државину кп .. КО У ставу другом изреке, усвојен је противтужбени захтев и утврђено је да је тужени власник исте парцеле, што је тужилац дужан да призна и трпи и дозволи промену уписа у катастру. У ставу трећем изреке, тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 53.300,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 1042/24 од 11.04.2024. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда. Одбијен је и захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Оцењујући дозвољеност ревизије у смислу члана 404. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11...10/23) Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној.

Према одредби члана 404. ЗПП ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Поступајући на основу цитиране законске одредбе, Врховни суд је закључио да у овој парници не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Правноснажном пресудом одбијен је захтев тужиоца да се тужени обавезе да преда тужиоцу у државину кп .. КО ... и истом пресудом правноснажно је утврђено право својине туженог на наведеној парцели. Нижестепени судови су сагласни у погледу испуњености услова за стицање права својине туженог на непокретности одржајем, из члана 28. став 4. Закон о основама својинскоправних односа на основу утврђења да је правни претходник туженог, пок. ВВ била савестан држалац непокретности, што закључују и из чињенице да је тужбени захтев тадашњег власника, ГГ (правни претходник тужиоца) за предају парцеле одбијен правноснажном пресудом Општинског суда у Великој Плани П. 1623/75 од 10.10.1977. године, а тужени је наставио државину пок. ВВ, па је и његова државина савесна и у непрекидном трајању (од стране туженог и његових претходника) дуже од 50 година, док тужилац и његови претходници за то време нису вршили право својине.

Циљ посебне ревизије није да се преиспитује правилност правноснажне пресуде према појединостима конкретног случаја, већ да се кроз конкретни случај реши питање од посебног (ширег) интереса, из разлога који се може подвести под један од основа из 404. став 1. Закона о парничном поступку. Наводима ревидента указује се на погрешно утврђено чињенично стање, од значаја за оцену савесности државине туженог и његових претходника, а такви наводи нису правно релевантан основ за изјављивање посебне ревизије из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку. Нижестепени судови су на утврђено чињенично стање применили норму члана 28. став 4. Закона о основама својинскоправних односа, чија примена не захтева ново тумачење. Тужилац у ревизији не указује на постојање различитих одлука у истој чињеничној и правној ситуацији као у конкретном случају, па није испуњен законски услов који се односи на потребу за уједначавањем судске праксе.

На основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 10/23), одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу 30.06.2022. године, а тужени противтужбу 27.07.2022. године. Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде донете у другом степену је 10.000,00 динара, што очигледно не премашује противвредност износа од 40.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе и противтужбе.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Према томе, ревизија није дозвољена, у смислу одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога је на основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку одлучено у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранко Станић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**